

Storak bránili Lestrovjané r. 1758 pem na Jahodnem

Dědina Lestrove náleží do nezapomínané doby ku panství Bráimorckému, pane
v 18. věku a jen na krátký čas, o němž právě naše vypravování pojedná, ku panství
Vsetinskému. Krami obce měřilo asi 10 km², teritoriální směry byly
allem neplatné a dle vypravování nejstarších lidí, kteří opět slyšeli
o starodávnejích předků, bylo většinou pokryto lesem, místy i „sám les“
neproměnitelný. Největší komplex lesů tvořily l. 20. obce „hory“:
Snoc, Neradby, Rindlov, (tj. Rüblov), Jahodné, na Petičově a tři velké
lesy v Dluhém. Ze všech toho bohatství přírodního zachovala si obec
koliko dní poslední části bývalých velkých lesů, které však nerepresentu-
jí ještě i nyní velmi slušný majetek obce, jenž při racionelním
lesním hospodářství mohl by při nejmenším uctváti oba od všech
převážně, ne-li dokonce i daní, jak je tomu na př. „lesí kral. věn.“
někdo města Hradu Kralovce ^{a u nás}. Ku jisté potomkům jaků i kucti našich
předků, že nevyžnyovali snad nemile bohu a podarenně obcovat
sám, ale že dědictví obce uctvátili a bránili statečně, když toho bylo
přeby i proti samé „milostivé vichnosti“ jak jen uměli a mohli, usadiv
na rádku výpisů z pomátek děstrovských recie ze odporu obce o zem
Jahodné o vichnosti Voacím. Všechno Jahodné (611 m nad mořem) les i
pastviny na hranicích území Lestrove, Ustí a Hvoří náležela obce Lestrove
v nezapomínaných časech za vichnosti Bráimorcké. Když však přešel Lestrove
na krátký čas jen ku panství Vsetinskému, krala „milostivá vichnost“
(tehdy j. Vsetinská), většinu pastviny na velm. Jahodnem porozat a
pasti. Slyšim, co o tom pře svěsouný, nemaný Lestrovský Kronikář
r. 1759: „V lonském roce zasej nám tu sem zasel na pastvěm pube-
My na to, vrada sa obec, zastavili smy robotiře anebo oráče na tej
semi. A na to přijel oficír a nás rahnal. Enem seli. A na druhý
den pro nás poslali 12 strojných mužů, fortěse a dráby. A rati-
vali nás do řeter. A vchnali nás do ratiřa jako hrácliví vořky.
Aj při tom dali nás všechny vybit. . . . My smy byly dostatečni
dostavit sa, co by najmenšého podor byli pro nás poslali, ne tak 12 mužů.
Na zámeck Petičovky nesli s sebou Lestrovjané „jeismu“, celí obci podpisaní,
jak to v pravdě, enem bylo. Z nělo:

" My nře prostareny přizíváme s tímto, kadkoliv dostatečnř potřeba
mřnřlřet bude, že nřsi sřsedi, totiž Vřclav Štřstnř, Mikulřš Školřt, Jiřn
Herhart, nřjmenři vřci proti přnřu hejtmanovř, ani proti zřdnřmu z
vřech ~~oficřnř~~ přnři oficřřnř nemřme, jedině to, že Frřnřovř i křik
lřivovř pluh se nemř vytrhli. Na to ale jeho zřt přřsahř potvřzujř,
že obuchem byl zahnřt. Z tom z vřle boje stalo se z jinř, že jenm
zřnř chytřl Vřclav Štřstnř a nřř fajt jimenovane sřnřdy ihned
skřřtř. Vřak niemřnř. Kdybychme nemřli my v nřřich rukřch
v nř Lřnř zesnulřho milostivřho p. p. vrřtřte Josefa Flešharřho
nebo hned v 1733. roce ta vřc oporřdřna byla, anebo je vřil opřoř.
O tate my uvřřnř, pokorně a pro Lřnř Břha přnřu hejtmana
řřdřme a dlouhřho panovřnř přřjem i takř života vřřnřho
vinřřjem, jenom že by s nřmi nic nřvřho neprovřzoval."

Neř nepomohly Lřtkovřnřim celkem rozumř dřvřtř, ani uvřřnř a
pokorně prosby pro Lřnř Břha, nepomohlo ani ponkřovřnř přř
tom na vřle boje, ba ani přřnř zřnřeckřmu přnřu hejtmanovř
dlouhřto jřřtř registrvřnř, ani ten křřsřnř vřnř mř řřvřta vřř,
nřho . . . . . Zapomřli chudřci, že křtkovřnři citovřnř
dřvřdy chudřvali vřdy jen přřnř na lidř, nikoliv vřřtř nřpřkř!
Lřnřnřna lavice, přřřl mřstř drřb, aby vykonřl
exekuci. Jřřtř přř 30 roky trřdřvala zde nřř lidem staronřtř,
střř nřřnřka, křřnřnř dostřvali třto Lřtkovřřtř delegřtř, resp.
vykonřvřtřelř obecnřho usmřnřnř křřvřř na lavici podvřceti,
klava přřtř obe plnřch přřtřdracřtř dobřř přřřtřnřch i přřnř
vyplkřnřch zřnřeckřm drřbem.

Nřřapomřnřme vřřtř taktř, že se tak stalo a mohlo jen
střtř v dobř, kdy plakřla na nřnře jřřtř zřřnř, gřř mřc,
koho jř přřvř, jřkřvř i to, že milostivř vřnřnřtř, (nejen ty
"nřřtřnř", ale i ty "duchovřnř") ve svř otcovřřtř přřci o blaho třla
i duřř milřch přřtřnřch mřř raly křřdy na třpovřřto dčlřkřty
(otřvřj) jřřtř daleko horřř, otcovřřtř rřtkovřřvřnř ("nř přř emigraci")
nřřli přřnřj jen vřřpřřkř.

Estretani Lískojane potom přimou "utíkají se ku své milostivé
vřetnosti stranivá svého provinění" prostřednictvím urozeného,
statečného i vysoce učeného, přísaruného, celostlého pána adw.
Kata v Brně. Jsou při "tak obnesení, že jsou podobni
tým, kteří se svým dědičným pánu proti vija. Nepotřebí,
me se v ničím, nýbrž všechny věci, byť i ty nejnemadnější
byly, všechny mile a tepělivě, jakž na jednoho každého věrného
poddaného přináleží, se chorati usilujeme."

Ostatně při "nestalo se nic jiného, jenom že jeden a na"
šich sousedů jednonm poluh se remě vytrhl, však ale
kdyby nebylo jiných při tom, byl by ho ten jistý oráč
jmenovaný Mikoláš Zbránek sekýrů rabil, kdežto frjt
nás vidáci takové ale episoby toho okřitel a své věci
súsedy." Ku konci uvádí: "Kdybychom se toho my uborí
poddaní byli nadáli, že by ta rem byla na Láne sliby
vrata, tím ou bychom se byli zhemovali. Ale podle toho,
poněvadž jsme měli resoluci od J. V. H. Excell. slavné
paměti králově Josefa Illesharyho, kterýž nás milostivě
rezorviroval v r. 1733, podle toho jsme při tomz zůstávali."

Jakým výsledkem potkala se tato jejich žádost o jistotou
provedení neumíme. Jisto vrat, že jakžní straceno na vědy,
ba dues nenáleží jir ani do kataotm wejšého, nýbrž soucední
obce. Avšak čteme jinde dále v "poroznamenání obce
Lískovecký jak mnoho škody sobě zácujem při rozepři
remě v Jahodném v r. 1759: v jedny sumě tři sta rýnských.
A na tu sumu navrátili nám padesáte měrie duchodcovské,
ho pva. Tu škodu na nás udělali!! Mimo tej škody
jiný útraty chadá za pámem matětem do Dřepovrtek jistý
útraty máme na padesáte rýnských."

V předěři vošem ~~to~~ jir době všeobecného vyvarování pozemků
mohli naši předkové za poměně nepatrnou jen náhradu nabýti
opět stracených lesů, ale učinili tak již více ani ce proto asi,
ruel. 28

že měli již smutné zkušenosti s „milostivou vichřicí“ a že je, ať
upřávně či neupřávně, ^{spíše} více nedůvěřovali, ^{budu} možná že také měli
ještě v příliš živé vzpomínce kdys jim milostivě udělený pardon.

Ovšem co máme říci v nynějších potomcích, když ještě
před několika ^{málo} roky jen byly Jachodné i Růdlové za velmi
výhodných podmínek pro obec Ku Konopi a občané v hrůšně
~~nebezpečné~~ nebezpečnosti propáslí příležitost v životě tak brzy
se neoprávňující!

Niž zamysleme se trochu nad tím vším. Tak seby
vypěli a bránili naši předkové sem na Jachodném, jak
jen v své porobě uměli a mohli . . . . .

A my, jejich potomci? Nebudu okrádat, nebudu taklé hanět,
ale jedno jest jisto: dnes nesporně umíme daleko víc,
bohudík, při všem tom nářku a bezradnosti, můžeme také
daleko víc a proto také i skutečně děláme více než jim by.
Jsme mořní, ale — zatím v utřpení, lásce i boji
za bránu podně semě se jim dnes už více neov
rovnáme!

Josef Felený.

Psal jsem 1913, uveřejněno ve Baetých novinách.